

Beste vriend,

Ik weet niet zeker waarom ik deze brief schrijf – misschien in de hoop een bondgenoot te vinden die niet verstrikt zit in de leugens en geheimen van mijn familie. Weet dat wat ik je vertel, alleen voor jou bestemd is.

Zoals je misschien hebt gehoord, is mijn grootvader vergiftigd. De autoriteiten hebben gezegd dat er iemand binnen deze muren moet zijn die het heeft gedaan. Maar zelfs terwijl de schaduwen van verdachtmakingen zich om ons heen sluiten, houden we onze maskers stevig vast. Niemand hier spreekt openlijk, en toch voel ik het aan elke blik en ieder ongezegd woord.

Ik probeer te begrijpen wie ik wel en niet kan vertrouwen, maar het is een duister spel. Mijn vader, Philip, is zo bezig met zijn werk dat ik twijfel of hij überhaupt oog heeft voor de familie. Mijn oom Roger, die altijd zo loyaal leek, gedraagt zich vreemd – alsof hij iets te verbergen heeft. Brenda, de jonge vrouw van mijn opa, houdt zich stil, alsof ze probeert niet op te vallen. En dan is er mijn kleine zusje Josephine, die altijd meer lijkt te weten dan ze vertelt.

Zou jij me willen helpen om op de details te letten? Observeer de anderen – de ogen die te snel wegglijden, de handen die zenuwachtig trillen. Misschien zie jij iets wat ik niet kan of niet durf te zien. Als je een vermoeden hebt, aarzel dan niet om het me te laten weten, maar laat het tussen ons blijven. Want hier in het huis van de Leonides is niets zo belangrijk als een geheim, en alles zo broos als de waarheid.

In vertrouwen,

Sophia Leonides